

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2020 r. – Niderlandy / Komisja**(Sprawa T-469/20)**

(2020/C 348/31)

*Język postępowania: niderlandzki***Strony***Strona skarżąca:* Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, J. Langer i M. de Ree, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) final 2998 z dnia 12 maja 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.54537 (2020/NN) – Niderlandy, zakaz wykorzystywania węgla do produkcji energii elektrycznej w Niderlandach;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja uważa, że Vattenfall otrzymał korzyść.
2. Zarzut drugi dotyczący niewłaściwego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ Komisja wychodzi z założenia, że miało miejsce niewłaściwe rozłożenie ciężaru dowodu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE, ponieważ Komisja nie przedstawia uzasadnienia twierdzenia jakoby istniały wątpliwości co do prawa do odszkodowania oraz nie stwierdza w jakiej wysokości Vattenfall miałyby otrzymać nadpłatę odszkodowania, co czyni decyzję wewnętrznie sprzeczną.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE, ponieważ Komisja uznała odszkodowanie przyznane Vattenfall za zgodne z rynkiem wewnętrznym, nie będąc do tego uprawnioną.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa, ponieważ Komisja nie stwierdza, czy odszkodowanie przyznane Vattenfall stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2020 r. – LG i in. / Komisja**(Sprawa T-482/20)**

(2020/C 348/32)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* LG oraz pięć innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci A. Sigal i M. Teder)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, dorozumianej decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF-u) z dnia 26 maja 2020 r., oddalającej wniosek skarżących o ochronę poufności informacji wymienianych między skarżącymi a ich zewnętrznym doradcą prawnym, chyba że skarżące wyjaśnią kontekst i treść takiej poufnej wymiany informacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że prawo skarżących do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem jest podstawowym, choć niepisanym prawem wynikającym z prawa Unii, uznanym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Zdaniem skarżących korzystanie z tego prawa nie może być uzależnione od wykazania przez skarżące, że ich poufna wymiana informacji ma istotny związek z samym dochodzeniem, w ramach którego poufność informacji podlega ochronie; byłoby to sprzeczne z celem ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że prawo skarżących do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem wynika zarówno z EKPC jak i z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności z prawa do poszanowania prywatności zgodnie z art. 8 EKPC (art. 7 karty) oraz prawa do obrony zgodnie z art. 6 EKPC (art. 47 karty). Zdaniem skarżących prawo do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem określone w EKPC oraz w karcie nie zależy od celu i treści stosownej wymiany informacji, lecz jedynie od tożsamości ich uczestników.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że nawet jeśli prawo do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem określone w EKPC oraz w karcie może zostać ograniczone ze względu na interes publiczny, ograniczenia takie muszą być przewidziane przez prawo. Zdaniem skarżących nie mogą one opierać się na uznaniowej decyzji organu administracyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 13 sierpnia 2020 r. – LP / Parlament

(Sprawa T-519/20)

(2020/C 348/33)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: LP (przedstawiciele: J. Bosquet i G. Op de Beeck, advocaaten)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmawiającej zatrudnienia skarżącego jako akredytowanego asystenta parlamentarnego w Parlamencie Europejskim wydanej przez organ powołujący w dniu 22 października 2019 r. (pierwsza zaskarżona decyzja);
- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 14 maja 2020 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego od pierwszej zaskarżonej decyzji (druga zaskarżona decyzja);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.